

Κυριακή μετά την Ύψωση: «Χριστώ συνεσταύρωμαι»

/ Γνώμες

Η σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η Κυριακή μετά την Ύψωση, επειδή επακολουθεί, έπεται της μεγάλης δεσποτικής εορτής της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, την οποία εορτάσαμε μόλις πριν από λίγες ημέρες. Γι' αυτό και τόσο το ευαγγελικό, όπως και το αποστολικό ανάγνωσμα, έχουν σχέση, δηλαδή αναφέρονται στην προηγηθείσα μεγάλη εορτή.

- [Αρχιμανδρίτης Παύλος Δημητρακόπουλος, Θεολόγος -Συγγραφεύς](#)

Η ευαγγελική περικοπή είναι από το κατά Μάρκον ευαγγέλιο, ενώ η αποστολική, με την οποία και θα ασχοληθούμε, είναι από το 2ο κεφάλαιο της προς Γαλάτας επιστολής του αποστόλου Παύλου.

Στην περικοπή αυτή ο απόστολος έρχεται να αποκαλύψει στους Γαλάτες, πως ο

ίδιος βιώνει το γεγονός της σταυρικής θυσίας του Κυρίου. Αφού προηγουμένως απέδειξε ότι η δικαίωσή μας και η σωτηρία μας προέρχεται από την πίστη μας στο Χριστό και όχι από την τήρηση των διατάξεων του Μωσαϊκού Νόμου, στη συνέχεια προσθέσει: «Χριστώ συνεσταύρωμαι• ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός• ό δε νυν ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του υιού του Θεού του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού». Δηλαδή έχω συσταυρωθή μαζί με τον Χριστό και δεν ζω πλέον εγώ, ο παλαιός άνθρωπος, που υπηρετεί την αμαρτία, αλλά ζη μέσα μου ο Χριστός. Αυτή δε την ζωή που ζω μέσα στο σώμα μου τώρα, την ζω με την Χάρη και τη δύναμη της πίστεως στον Υιό του Θεού, ο οποίος με έχει αγαπήσει και παρέδωκε τον εαυτό του σε σταυρικό θάνατο για τη σωτηρία μου.

Η φράση του Παύλου «έχω συσταυρωθεί μαζί με τον Χριστό, έτσι ώστε τώρα δεν ζω πλέον εγώ, αλλά ζη μέσα μου ο Χριστός» δεν σημαίνει, βέβαια, τον βιολογικό θάνατο, αλλά κάποιου άλλου είδους θάνατο. Σημαίνει ότι είχε πεθάνει πλέον μέσα του ο παλαιός άνθρωπος. Ότι δεν ενεργούσαν μέσα του τα πάθη και οι κακίες. Μόνον ο Χριστός υπήρχε και ενεργούσε μέσα του, ο Οποίος τον ενέπνεε, τον καθοδηγούσε και τον ενδυνάμωνε. Η ζωή του Παύλου έγινε ένα με τη ζωή του Χριστού. Το εγώ του έγινε ένα με το εγώ του Χριστού. Το θέλημά του ταυτίστηκε με το θέλημα του Χριστού. Δεν ανήκε στον εαυτό του, αλλά στον Χριστό. Ο εαυτός του, το σώμα του, έγινε ο ναός, όπου κατοικεί ο Χριστός.

Οι αρετές του Παύλου δεν ήταν δικές του, αλλά του Χριστού. Ο λόγος του δεν ήταν δικός του, αλλά του Χριστού. Η αγάπη του δεν ήταν δική του, αλλά του Χριστού. Η ταπείνωσή του δεν ήταν δική του, αλλά του Χριστού. Αγαπούσε με όλες τις δυνάμεις του τον Χριστό. Τον είχε κλείσει βαθιά και ολοκληρωτικά στην καρδιά του. Ένοιωθε ότι όλη η καταπληκτική του δραστηριότητα, η αντοχή του στις θλίψεις και στις δοκιμασίες, οι επιτυχίες του στα έθνη, η δύναμη και η αγιότητά του, οφειλόταν στον Κύριο. Όπως ένα άγριο δέντρο μπολιάζεται σε ένα άλλο ήμερο, έτσι και αυτός με τη συνεσταύρωσή του με το Χριστό μπολιάστηκε στο Χριστό και έγινε ένα μ' αυτόν.

Ο ιερός Χρυσόστομος παρατηρεί σχετικά, ερμηνεύοντας τη παρά πάνω φράση του Παύλου, τα εξής: «Σαν να έλεγε ο Παύλος. Τίποτε δεν γίνεται από μένα που να μην το θέλει ο Χριστός. Όπως δηλαδή μιλώντας για θάνατο εννοεί όχι τον φυσικό, αλλά τον προερχόμενο από τις αμαρτίες, έτσι και σαν ζωή εννοεί την απαλλαγή από αυτές. Διότι δεν είναι δυνατόν να ζη κανείς διαφορετικά ως προς τον Θεό, παρά μόνο αφού νεκρωθεί ως προς την αμαρτία». Είναι χαρακτηριστικά και πολύ διδακτικά τα λόγια του αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου προς τον μοναχό εκείνον, ο οποίος είχε χτυπήσει κάποιον από τους αδελφούς της Μονής. Του είπε: «Παιδί μου πότε κατέβηκες από τον σταυρό; Πότε ελευθερώθηκε το χέρι σου από το καρφί και

μπόρεσες να χτυπήσεις τον αδελφό σου;».

Γι' αυτή τη νέκρωση του παλαιού ανθρώπου μας ομιλεί και ίδιος ο Χριστός στο ευαγγελικό ανάγνωσμα, που ακούσαμε προηγουμένως: «Ὅστις θέλει οπίσω μου ακολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω εαυτόν και ἀράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». Δηλαδή όποιος θέλει να με ακολουθήσῃ ως πιστός μαθητής μου, ας ἀπαρνηθῇ τον αμαρτωλό εαυτόν του και ας πάρῃ την απόφαση να υποστή προς χάριν μου ταλαιπωρίες και αυτόν ακόμη τον σταυρικό θάνατο και τότε ας με ακολουθήσῃ στο δρόμο, που εγώ χάραξα.

Η παραπάνω φράση του Παύλου την οποία αναλύσαμε προηγουμένως, έχει το ίδιο νόημα με τους πιο πάνω λόγους του Χριστού, διότι η ἀπάρνηση του εαυτού μας και η ἄρση του σταυρού, για την οποία εδώ μας ομιλεί ο Κύριος, δεν είναι τίποτε άλλο παρά το «Χριστῷ συνεσταύρωμαι» του Παύλου, δηλαδή η καθημερινή συσταύρωσή μας με τον Χριστό.

Εν προκειμένω τίθεται το ερώτημα σε όλους μας: Τι σημαίνουν όλα όσα λέει τόσο ο Κύριος, όσο και ο Παύλος για τη δική μας πνευματική ζωή; Σημαίνουν ότι όπως ο Παύλος πέθανε και αναστήθηκε μαζί με τον Χριστό, έτσι και εμείς πρέπει να πεθάνουμε ως προς την αμαρτία, για να συναναστηθούμε με τον Χριστό, αν θέλουμε, βέβαια, η ζωή του Χριστού να γίνει και δική μας ζωή. Μ' άλλα λόγια είναι ἀνάγκη να πεθάνει ο παλαιός άνθρωπος, να νεκρωθούν τα πάθη και ιδίως ο εγωϊσμός και η φιλαυτία, τα οποία όταν ενεργούν μέσα μας, δεν επιτρέπουν στη θεία Χάρη να έρθει και να ανακαινίσει τις ψυχές μας.

Βέβαια αυτός ο θάνατος, για τον οποίο εδώ γίνεται λόγος, πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά στο άγιο βάπτισμα, διά του οποίου θάφτηκε ο παλαιός άνθρωπος σύμφωνα με τον λόγο του αποστόλου στην προς Ρωμαίους επιστολή του: «συνετάφημεν ουν αὐτῷ διά του βαπτίσματος», (6,4). Όμως στη συνέχεια, ενώ θα έπρεπε να ζούμε μια καινούργια ζωή, συναναστημένοι μαζί με τον Χριστό, δεν παραμείναμε δυστυχώς σ' αυτή την κατάσταση, αλλά υποδουλωθήκαμε και πάλι στα πάθη και στην αμαρτία. Τώρα ο μόνος τρόπος για να νεκρωθούν τα πάθη και να αναγεννηθούμε πνευματικά διά της Χάριτος είναι το «Χριστῷ συνεσταύρωμαι», δηλαδή η καθημερινή συσταύρωσή μας με τον Χριστό. Αυτή όμως η συσταύρωση σημαίνει πρακτικά ότι πρέπει να ζούμε με διαρκή μετάνοια μέχρι την ώρα του θανάτου μας.

Αλλά τι σημαίνει μετάνοια πάνω στην πράξη; Το έχουμε ήδη αναλύσει πολλές φορές στο παρελθόν. Εδώ και πάλι επαναλαμβάνουμε, ότι μετάνοια σημαίνει έμπρακτη ἀπάρνηση του εγωϊσμού, που έχουμε μέσα μας σε όλες του τις εκδηλώσεις και σε όλες του τις μορφές. Σημαίνει αγώνας καθημερινός για να

καταστέλλουμε την οργή, τον θυμό, την κακία, το μίσος, την εκδίκηση, τη ζήλεια, την κατάκριση, τον φθόνο, τη ραθυμία και την αμέλεια και κάθε αισχρή σαρκική επιθυμία. Σημαίνει εγκράτεια στις τροφές, στις αισθήσεις μας και στη γλώσσα μας, διά μέσου των οποίων συχνά επιζητεί ο διάβολος να μας εξωθήσει στην αμαρτία. Σημαίνει διαρκής νήψη και άγρυπνη προσοχή για την έγκαιρη απόκρουση κάθε προσβολής από το διάβολο.

Σημαίνει αδιάλειπτη προσευχή, συμμετοχή στην κοινή λατρεία της Εκκλησίας μας και στα μυστήριά της και ιδίως στην εξομολόγηση και στη θεία κοινωνία. Σημαίνει υπακοή στις οδηγίες του πνευματικού μας πατέρα και υπομονή στις θλίψεις του πειρασμούς, τις αρρώστιες, στις συκοφαντίες και στους διωγμούς.

Πόσες αμαρτίες θα αποφεύγαμε, αδελφοί μου, αν θυμόμασταν ότι έχουμε συσταυρωθεί με τον Χριστό και δεν μπορούμε να χρησιμοποιούμε τα μέλη μας για την αμαρτία! Η αμαρτία σε πεθαίνει, όταν είσαι υποδουλωμένος σ' αυτήν και δεν μετανοείς. Την αμαρτία την πεθαίνεις και την νεκρώνεις, όταν ζης με τον Χριστό, δηλαδή όταν ζης με διαρκή μετάνοια. Ο Χριστός μας νεκρώνει, για να μας ζωοποιήσει. Με τη Χάρη του νεκρώνονται τα πάθη, καυτηριάζονται οι κακίες, επουλώνονται οι πληγές, εξαφανίζεται το εγώ μας. Ο Χριστός αφού μας προσλάβει στο σώμα του, που είναι η Εκκλησία και διά του αγίου βαπτίσματος μας καταστήσει μέλη του, στη συνέχεια μας μεταδίδει τη δική του ζωή, που είναι η αληθινή και αιώνια ζωή. Ταυτίζεται το δικό μας εγώ και η δική μας θέληση με το εγώ και τη θέληση του Χριστού. Αποκτούμε νουν Χριστού, σπλάγχνα Χριστού, ταπείνωση Χριστού και αγάπη Χριστού.

Όπως δηλαδή εκείνος ενώθηκε υποστατικά με την ανθρώπινη φύση, έτσι και εμείς ενωνόμαστε χαρισματικά με τον Χριστό. Εκείνος μας προσέλαβε με την άπειρη αγάπη του. Εκείνο που χρειάζεται τώρα είναι να τον προσλάβουμε και εμείς με την ακλόνητη πίστη μας σ' αυτόν. Η πίστη είναι η καλύτερη συναλλαγή που μπορούμε να κάνουμε. Δίνουμε στο Χριστό τον αμαρτωλό εαυτό μας και μας δίνει εκείνος τον δικό του αναμάρτητο εαυτό. Αν δεν γίνει αυτή η συναλλαγή, χάνουμε την ψυχή μας αιώνια. Το λυπηρό είναι ότι εμείς, δυστυχώς, δεν ανταποκρινόμαστε στην άπειρη αγάπη του Κυρίου.

Αγαπάμε χίλια πρόσωπα και χίλια πράγματα, αλλά όχι τον Χριστό με φλογερή καρδιά. Ό δε μόνος τρόπος για να αποδείξουμε ότι τον αγαπάμε, είναι να αγωνιστούμε να σταυρώσουμε τον παλαιό άνθρωπο και τα πάθη, πράγμα που εύχομαι να γίνει σε όλους μας με τη Χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τις πρεσβείες της Κυρίας Θεοτόκου και όλων των αγίων. Αμήν.

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)